

Hồi 44

Tây Độc thấy Hoàng Dục Sư ý chẳng sợ Xà trận của mình, liền hừ giọng mũi một tiếng, lập tức lấy cây đàn thiết tranh, ngồi xếp bằng dưới đất, dùng tay trái khảy lên giây cung những tiếng “tình, tang” khoan nhặt.

Đàn thiết tranh lại có tên gọi “tần tranh”, âm thanh trong cao, tấu lên để khích động lòng người

Âu Dương Phong với ngón đàn thiết này đã trên hai mươi năm nhàn nhã, kinh nghiệm. Cung đàn vừa tấu lên tựa như có tiếng vó ngựa rập rờn của thiên binh vạn mã, mừng tượng như quân thù xâm nhập biên cương, ngàn quân giáp chiến vạn ngựa tung hoành, tiếng sát phạt thúc động hào khí muôn người, hùng tráng như trận Nhạc Phi đại chiến Ngưu Đầu Sơn.

Rập rờn thúc giục như Lương Hồng Ngọc đánh trống tử chiến với Hoàng Thiên Thang, đại phá được Kim binh, chém đầu chủ soái đuổi rợ về Hồ, đầu đoạt lại cương thổ quê hương.

Tiếng đàn hùng tráng khích động của Âu Dương Phong khiến mọi người đang ngồi nghe đều nhiệt huyết trào sôi, máu nóng đốt lòng mừng tượng như dưới triền núi Hoa Sơn là một trường huyết chiến, giận mình sao chẳng chạy nhào xuống núi, để tung hoành tàn sát cho vơi hào khí đang nung nấu trong người

Hoàng Dục Sư nghe tiếng đàn tranh của Âu Dương Phong tấu lên những âm hưởng sát phạt, mỗi lúc càng rập rờn càng cao vút thêm, và tâm trạng mình nương theo tiếng nhạc thấp cao, càng lúc càng khêu động dữ dội hơn.

Hoàng Dục Sư kinh khiếp trong lòng, thầm nghĩ:

- Lão độc vật này thật là lang độc, y lại dụng khúc “Đại Giang Đông Khứ” để đưa ta vào tuyệt địa!

Hoàng Dục Sư hiểu rõ được âm mưu hiểm hóc của kẻ địch, chàng không dám diên trì nữa, vội thò tay vào túi áo lấy thanh Ngọc tiêu ra để lên miệng, tấu lên tiếng nhạc trong êm để đối kháng lại với tiếng đàn tranh của Âu Dương Phong.

Giọng tranh của Tây Độc cao vút khô khan như gió tuyết đêm đông thê lương tiêu sất, nghe tiếng đàn của y, mừng tượng như người đang lạc lõng giữa miền Tây Vực hoang vu, cát vàng muôn dặm tít tắp chân trời hoang vắng đìu hiu, lại tựa như gió bão loạn cuồng, người rên ngựa thét kinh hoàng?

Tiếng tiêu của Hoàng Dục Sư thì trái lại, thanh âm dịu dặt, không nhặt không khoan, khiến người ta mơ màng như đang giữa tiết xuân êm mát, trăm hoa đua nở, chim hót đầu cành, trai thanh nghịch tuyết, gái lịch bẻ sen, đôi tình

nhân âu yếm sánh vai nhau dưới rặng liễu xanh rờn, trong bông hoa muôn sắc, an hưởng lạc thú giữa cảnh vật u nhân.

Nói tóm lại là tiếng tiêu cùng với giọng đàn khác biệt như trời Nam biển Bắc, tuyệt không thể hòa hợp nhau được.

Hồng Thất Công thích ý quay lại cười với Trùng Dương và nói:

- Vương Chân Nhân, bọn họ đang đấu pháp thuật với nhau đấy!

Trùng Dương cười trả nhưng không dám trả lời

Đoàn Hoàng Gia bỗng nghe thoang thoảng bên tai có tiếng động rì rào từ sau núi đưa lại, tựa như tiếng gió thổi sóng tràn, mà dưới núi Hoa Sơn không phải là biển cả, thì tiếng sóng ì ầm này từ đâu đến?

Trong lúc ông còn đang lạ lùng chưa hiểu thì Trùng Dương bỗng khẽ giọng bảo:

- Hai vị nên lưu tâm đề phòng, Xà trận của Âu Dương Phong đã kéo đến kia

Hồng Thất Công thấp thỏm trong lòng, liền mò tay vào chiếc túi vải lấy thuốc trừ rắn ra thoa vào hai tay chuẩn bị sẵn sàng.

Trùng Dương thấy vậy cười và nói:

- Thất huynh! Xà trận của Bạch Đà Sơn rất lợi hại, e cỡ ba bốn muôn con chứ chẳng ít, bao nhiêu thuốc rắn sợ không đủ hiệu quả đâu

Hồng Thất Công nói - Mặc kệ tổ tiên nhà nó, hiệu quả hay chẳng kết quả, nếu ba con rắn thúí ấy mà dám vô lễ với lão ăn mày này thì cây gậy trúc của lão dùng đánh chó kia sẽ đem ra dùng để đánh rắn vậy

Trong lúc đang chuyện trò nhau thì từ dưới chân núi có tiếng quái lạ, rồi dưới bóng tuyết rạng ánh trắng vàng có hàng trăm hàng vạn loại rắn, ngục ngoắc bò lên đỉnh núi

Hồng Thất Công, Đoàn Hoàng Gia hai người lần đầu mới thấy Xà trận của Bạch Đà Sơn chủ, ban đầu thì chỉ thấy những bóng đen lổ nhổ, tiếp theo là vô số rắn mặng xà, con sau ngậm lấy đuôi con trước, kết thành hàng trăm đường giây rắn dài ngoằn ngoèo bò lên, thanh thế dữ dằn khiến mọi người thấy phát kinh hồn khiếp đảm!

Hồng Thất Công “ủa” lên một tiếng và nói:

- Hiện giờ là mùa đông, khí lạnh tuyết đóng thành băng, rắn trùng đều núp kín vào hang, chẳng lẽ giống rắn của lão độc vật khác biệt mà không biết sợ lạnh sao

Y đâu có ngờ rằng hai anh em của Âu Dương Phong noi theo phương pháp nuôi rắn trong “Ngũ Độc kỳ kinh”, ngoại trừ dùng thức ăn cay nóng để nuôi rắn để cho giống đó tăng thêm sức chống kháng với khí lạnh lại còn thỉnh thoảng nhốt vào lồng trúc đem vào chỗ đất tuyết tập luyện chúng quen với hơi lạnh.

Bởi thế tất cả những giống rắn nuôi trên Bạch Đà Sơn, không hề có thói quen tìm hang để ngủ vùi suốt mùa đông như các đồng loại của chúng ở nơi khác, mà vẫn có thể hoạt động trên mặt tuyết lạnh như lúc bình thường.

Trong lúc Hồng Thất Công còn đương phân vân thì đoàn giầy rắn hàng trăm sợi dài thậm thọt kia, càng lúc càng tiến gần thêm.

Âu Dương Phong khễ nhích nụ cười ranh mãnh, ngón tay lướt trên cung đàn càng lúc càng nhịp thêm, chỉ chốc sau là có một đường giầy rắn, ngúc ngoắc bò lên đến đỉnh núi, cách xa chỗ Hoàng Dược Sư đang đứng thổi tiêu không đầy mười trượng.

Trùng Dương kêu “ủa” lên một tiếng kinh ngạc vì năm xưa trên núi Hoa Sơn tìm kinh, đã thấy qua Xà trận của Âu Dương Phong, sánh với trận hôm nay khác xa vạn phần, không những rắn nhiều hơn gấp mấy lần, mà hàng lối lại tề chỉnh khác thường, tự cắn lấy đuôi nhau để kết thành đội ngũ hàng ngang, dường như đã qua một lần luyện tập thuần thục, khác xa với lối tạp loạn xô bồ thuở trước.

Trùng Dương trầm suy tính, nếu hàng vạn con rắn này đồng lúc bò lên thì Hoàng Dược Sư dù có phép thần thông biến hóa cũng khó cản nổi, đến lúc ấy chàng không lẽ tọa thị điềm nhiên mà chẳng cứu, lại cùng Tây Độc kết thêm mối thâm thù, thật là vạn bất đắc dĩ vậy.

Trong lúc Trùng Dương dăm chiêu nghĩ ngợi, và bày rắn đang cuộn cuộn bò đến như sóng tràn, thì bỗng nhiên tiếng tiêu của Hoàng Dược Sư âm thanh biến đổi.

Lúc chàng cùng đối đầu với Âu Dương Phong thì tiếng tiêu dịu dặt ôn hòa như khí tiết mùa xuân, điệu tiêu như Hạc kêu Phụng gáy, nhưng giờ đây biến thành gió thu hiu hắt vó ngựa khô khan, tựa như thiên binh vạn mã đang sát phạt nhau dữ dội, chẳng khác với âm điệu của tiếng đàn tranh chút nào, bất quá là tiếng tiêu thanh thót, còn tiếng tranh thì vang rền đầy thối.

Kê ra cũng lạ, tiếng tiêu của Hoàng Dược Sư vừa chuyển sang điệp khúc khác thì đoàn rắn liền im lìm ngưng động dậy ngay, mỗi con đều nhả lỏng đuôi của đồng loại ra, rồi bụng chúng dán xuống đất, cổ chúng lại vương lên, trận rắn lúc trước hàng lối chỉnh tề, giờ đây lại tán loạn lên.

Âu Dương Phong kinh hãi khôn cùng, y không ngờ là tiếng tiêu của Hoàng Dược Sư lại có uy lực điều khiển được trận rắn của mình, chỉ qua mấy âm điệu của tiếng tiêu lạ lùng kia, mà bày rắn đã bị kích động mãnh liệt, rắn bé, rắn lớn nhất tề phùng mang uốn mình múa may loạn cả lên.

Bộ dáng khiêu vũ của bày rắn xem rất dễ tức cười, con thì đưa hồng chiếc đuôi lên cao ngoe ngoé trong không khí, đầu mình dán sát xuống mặt tuyết, lăn qua lộn lại như bánh xe gió, có con thì uốn khúc thân hình, quẩy tròn loanh quanh, tựa như đọt đống nhấp nhô trên mặt hồ, có con lại ngúc ngoắc chiếc đầu lắc lư theo tiếng tiêu mau chậm.

Hồng Thất Công khoái chí cười lên ha hả:

- Không ngờ bày răn của lão độc vật lại biết làm trò xem. Thích quá! Thích quá!

Tây Độc thấy tiếng tiêu của Hoàng Dục Sư vừa trỗi lên, bày răn náo loạn cả, y biết chuyện chẳng lành sắp đến, vội khảy cho tiếng đàn lớn lên, bỏ nhạc khúc “Đại Giang Đông Khứ”, đổi sang lối nhạc buồn buồn, hy vọng ngăn chặn được thế loạn cuồng của bày răn mình, nhưng khổ nỗi tiếng đàn thiết tranh âm điệu âm trầm, nếu khảy những điệu nhạc hùng tráng rất hay, nhưng nếu tấu lên nhạc khúc du dương ủy mị, thật là khó nghe vậy

Tiếng tiêu của Hoàng Dục Sư càng mau thì bày răn lại càng trong thế cuồng loạn múa may có lắm con không dẫn được nổi, tự cắn lấy đuôi mình mà lăn lộn rít lên thành tiếng gió vu vu Có con lại chẳng phân biệt được hơi quen hơi lạ, tấp nhào vào đồng loại của mình mà quần cứng lại

Âu Dương Phong hại người chẳng được mà trái lại tự hại lấy mình, y biết nếu tiếng tiêu của Hoàng Dục Sư không ngưng thì bày răn của mình sẽ bị nhạc điệu của tiếng tiêu kích động mà tự tàn sát cắn tấp lẫn nhau, bao nhiêu tâm huyết của mười lăm trời sắp biến thành mây khói

Âu Dương Phong quá sốt ruột chợt nhớ lại ám khí của mình.

Thì ra, cây đàn tỳ đàn tranh của Tây Độc bên trong giấu nhiều vật cở quái, ngoài trừ hai đầu cần giả có lò so bật ra ngoài, đầu cần đàn tranh còn có ám khí.

Âu Dương Phong vì muốn cứu bày răn của mình chẳng còn kể gì đến uy danh và thể diện. Y bèn khảy mạnh cây đàn tranh vang lên hai tiếng “tùng tang”, tức thì có hai vật đen sì lao nhanh ra như hai mũi tên, bay vút vào hai bên huyết Thái Dương của Hoàng Dục Sư.

Hai mũi ám khí ấy tên gọi là “xà đầu chủy”, bật ra ngoài nhanh như một tia điện lợi hại vô cùng.

Tây Độc biết rõ Hoàng Dục Sư cũng là một tay ám khí nhà nghề, hai mũi xà đầu chủy của mình phóng ra chưa chắc đã hại được đối phương, bất quá bắt buộc đối phương phải ngừng ngay tiếng tiêu, khi ấy tiếng đàn tranh của mình mới có thể thoát ngân ra ngoài để trấn áp được bày răn có hiệu quả hơn.

Ngờ đâu hai mũi ám khí đen sì ấy vừa bay đến trước mặt đối phương, Hoàng Dục Sư tuyệt nhiên không tránh né, miệng vẫn ngâm lấy ống ngọc, đầu ống tiêu hát sang bên một cái, đuôi tiêu đưa về bên hữu “cong” “cong” hai tiếng, hai mũi xà đầu chủy đều bị hát rớt xuống đất mà tiếng tiêu của Hoàng Dục Sư vẫn không hề ngưng.

Âu Dương Phong vừa thẹn vừa giận định phóng luôn một lượt ba mũi chủy còn lại thì bỗng nhiên trong bày răn có sự biến hóa kỳ dị.

Thì ra Đoàn Hoàng Gia lần này đến Hoa Sơn vô tình có đem theo một con Kim xà vương mà ông nuôi từ lúc còn làm thái tử.

Con Kim xà này, sau khi được hoàng cung Đại Lý, Đoàn Hoàng Gia quý trọng nó như châu báu, dùng một cái lồng bằng vàng thật đặc biệt nhốt lại, nào ngờ sáng hôm sau khi ngủ thức dậy chiếc lồng vàng bị bẻ gãy tan tành, Kim xà vương không trốn đi, quấn tròn trính nơi trụ rồng tại đại điện, mọi người thấy thế đều hết sức kinh dị.

Đoàn Hoàng Gia mới chỉ biết Kim xà vương không chịu bị nhốt trong lồng mà muốn tự do ở bên ngoài, ông bèn chiều theo bỏ vào trong ngự viên, Kim xà vương hết sức hiền lành thuần tánh không hề cắn ai, chỉ bắt chim chuột để ăn, rồi bò chơi quanh quần khắp hoa viên.

Đoàn Hoàng Gia chỉ huyết khế một tiếng sáo miệng là Kim xà vương từ trong bóng cây lùm hoa bò ra ngoài, so với mèo chó còn thuần tánh hơn nhiều.

Con rắn này còn có một điểm lạ là sau khi vào hoàng cung của Đại Lý, từ cung điện cho tới hoa viên, bao nhiêu sâu bọ đều im hơi mất tích chạy tránh sạch trơn, cho nên Đoàn Hoàng Gia xem con Kim xà ấy như một món đồ chơi yêu quý nhất của mình, cứ mỗi lúc rảnh rang là đi tìm nó ngay.

Cho đến đại thần trong triều cũng cảm thấy vị hoàng đế của mình quá thương yêu loài rắn, thật chẳng phải thể thống của một vị vua.

Nhưng vì Đại Lý chỉ là một tiểu quốc bé quan tự thủ, dân cư an lạc, thế nước thanh bình, nên chẳng lấy đó làm việc quan trọng.

Lần đến Hoa Sơn này Đoàn Hoàng Gia bỗng hứng khởi trong lòng, đem Kim xà vương bỏ vào trong một ống trúc có thoáng khí, rồi để trong túi hành trang của mình cùng đem đi theo.

Sau khi đến Hoa Sơn, Đoàn Hoàng Gia mới để hành trang cho kẻ tùy tùng coi sóc, một mình đến dưới núi để tham gia cuộc so tài.

Nào ngờ Kim xà vương mang cả ống trúc lăn ra ngoài túi hành lý, rồi như có linh tánh, lăn đến dưới chân Đoàn Hoàng Gia.

Đoàn Hoàng Gia nghĩ thầm:

- Phải chăng con rắn này cũng muốn xem thí võ?

Nghĩ thế bèn nhặt ống trúc lên bỏ gọn vào túi, nào ngờ trong cái vô tình ấy mà có chỗ ứng dụng thích đáng phá được Xà trận của Âu Dương Phong.

Nguyên vì con Kim xà này trong lúc Đoàn Hoàng Gia cùng Âu Dương Phong, Hoàng Dược Sư giao đấu thì vẫn nằm im không nhúc nhích, chợt đến khi Đông Tà, Tây Độc, hai người dùng nhạc khí để ẩn chứng võ công giữa nhau Âu Dương Phong khảy đàn để xua rắn thì Kim xà vương trong ống trúc lồng lộn không yên rồi sau khi Xà trận của Tây Độc kéo đến, Kim xà vương ngửi thấy mùi tanh của đồng loại liền rọ rạy trong ống dữ dội, muốn chủ mình thả ra ngoài.

Nhưng Đoàn Hoàng Gia đang chú ý đến Xà trận mà quên hẳn con Kim xà vương trong túi mình.

Cho đến lúc Hoàng Dục Sư thổi lên điệu tiêu Thiên Ma Vũ Khúc, khúc nhạc ấy không những mê hoặc được tâm trí con người khi thổi đến điệp khúc nhanh nhất lại có thể làm cho người như say ngầy, tay múa chân nhảy cho tới chết mới thôi, mà cho đến loài côn trùng điều thú khi nghe phải cũng bị mê hoặc như người vậy.

Kim xà vương tuy bị nhốt trong ống trúc ở trước ngực Đoàn Hoàng Gia nhưng cũng bị điệu tiêu Thiên Ma Vũ khúc véo von của Hoàng Dục Sư mê hoặc như đoàn mãng xà của Xà trận Âu Dương Phong, con Kim xà vương liền ở trong ống trúc lăn lộn mấy vòng, khiến cho nắp ống trúc thành linh bật ra, Kim xà vương liền lẹ làng thoát ra khỏi ngực Đoàn Hoàng Gia luôn mình xuống đất rồi như mũi tên, phóng đi như bay đến giữa Xà trận.

Con rắn vàng nhỏ ấy là vua của loài rắn, thân hình dài không đầy một thước, nhưng lại là một vị chúa tể cai quản khắp trăm loài rắn trên trần thế.

Kim xà vương vừa bò đến nơi đoàn mãng xà của Âu Dương Phong liền cuộn mình cong lưng quấn tròn vài vòng nhân hình phát ra những tia vàng óng ánh dưới ánh mặt trời, và lạ thay bầy rắn của Âu Dương Phong đang bị Thiên Ma Vũ Khúc của Hoàng Dục Sư mê hoặc đến mất tính thường, đang ngầy say cuồng loạn, cắn lộn lẫn nhau dữ dội, nhưng khi Kim xà vương vừa xuất hiện thì tình thế hỗn loạn trong Xà trận tức thì im bật.

Kim xà vương tựa như một vị chí tôn cao cả trong loài người bệ vệ ngẩng cao chiếc đầu vàng óng ánh, luôn vào giữa bầy rắn, lập tức những con rắn mãng xà, rắn hổ, rắn lục xanh dài hơn trượng, nọc độc vô cùng lợi hại kia vừa thấy Xà Vương bò đến gần bên, liền ngã ra cụp đầu ngay đuôi nằm im dưới đất không động đậy gì cả.

Âu Dương Phong kinh khiếp trợn đôi mắt trắng dã, há hốc mồm ra nhìn, Hoàng Dục Sư cũng ngừng ngay tiếng tiêu còn Trùng Dương thì nín thở, lặng im nhìn cục diện biến hóa đột ngột trong xà trận. Con rắn vàng nhỏ ấy ngang nhiên bò thẳng vào giữa trận rắn, rít lên mấy tiếng gió “ziú ziú”, thì lạ lùng thay hàng vạn con mãng xà to lớn kia cũng rít lên những tiếng gió “ziú ziú” quái dị đáp lại liên tiếp ba lần như thế.

Hồng Thất Công cười lên ha hả và nói:

- Hay quá! Ngộ quá! Rắn mà cũng có vua chua rắn nữa, bọn nó đang tung hô vạn tuế ba lần đấy!

Kim xà vương lại lăn tròn dưới đất mấy vòng, trong trận rắn liền có tám con mãng xà bông xanh con nào cũng dài hơn một trượng ngoài lớn bằng cái khạp riu riu bò ra đến bên con Kim xà vương, tựa như cận thần hay đại tướng đến hộ vệ hai bên tả hữu vậy.

Con Kim xà vương thành linh “ziú” lên một tiếng gió, rồi lớn chiếc họng nhỏ có răng bén khít rịt thư lưỡi của bén, tấp mạnh vào đầu con mãng xà bông xanh gần nhưt.

Con rắn bông xanh ấy thân hình to lớn gấp trăm lần con rắn vàng kia, nhưng khi bị con Kim xà vương mổ cắn, không những nó không dám cự lại mà con cúi đầu nằm phục xuống đất không nhúc nhích gì cả.

Kim xà vương mổ đầu con rắn bông xanh xong. liền khè lên mấy tiếng con mãng xà bông xanh chết liền tại chỗ. Kim xà vương lại cũng noi theo cách trừng trị trước liền tiếp mổ chết bảy con rắn còn lại

Không đầy thời gian một tuần trà, tám con rắn mãng xà to lớn đều chết nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Âu Dương Phong thấy Xà trận của mình đã khổ nhọc biết bao nhiêu tâm huyết mới luyện thành bỗng nhiên lại bị một con rắn vàng nhỏ như ngón tay kia hàng phục một cách dễ dàng, thì giận ngơ giận dữ.

Tây Độc vốn là một tay luyện rắn có bản lĩnh, y thấy con rắn vàng nhỏ ấy là một loại rắn lạ mà y chưa, từng gặp qua, trong cơn phẫn nộ lại nổi thêm lòng ham muốn, y cười lên một tiếng gian hoạt, rồi chẳng cần để ý chuyện đang so tài với Hoàng Dược Sư, để mạnh cây đàn thiết tranh xuống đất móc ra một nắm thuốc rắn thoa vào hai bàn tay, rồi tung mình nhảy vút khỏi tảng đá, chạy bay vào giữa xà trận của mình.

Và sau đó là phân kết cuộc của chuyện này

Đoàn mãng xà vừa thấy Tây Độc đến, liền tranh nhau tránh vệt hai bên, Âu Dương Phong đi thẳng đến bên con rắn vàng.

Thấy Âu Dương Phong đi đến gần mình, Kim xà vương chẳng chút sợ hãi cuộn tròn mình lại đầu ngẩng lên cao, phùng mang rít lên những tiếng ziu ziu quái dị.

Âu Dương Phong cười khe khe và nói:

- Ngoan ngoan nào, mi theo về ở với ta, có chỗ ở đàng hoàng có món ăn ngon miệng.

Miệng thì nói, hai ngón tay tả nhanh như chớp chớp lẹ trở xuống, y chắc chắn trong bụng là mình có thể nắm ngay vào cổ rắn một cách dễ dàng.

Tây Độc vốn là tay luyện rắn nhà nhà nghề, trên tay lại có thoa thuốc bắt rắn, đừng nói chi y là người có võ công tuyệt thế mà chỉ cần một người bắt rắn tầm thường thì với cái chộp nghề nghiệp ấy cũng có thể nắm được cổ con Kim xà một cách dễ như bỡn. Nhưng kể cũng lạ, con Kim xà nhỏ ấy dường như chẳng chút nào sợ thuốc rắn, mình nó đan quộn tròn dưới đất liền quẩy mạnh một cái, tránh khỏi hai ngón tay của Âu Dương Phong một cách hết sức khéo léo, rồi quay miệng tấp trở lại vào mạch môn nơi cổ tay của Âu Dương Phong.

Thật là một sự bất ngờ ngoại ý liệu, thiếu chút nữa là Âu Dương Phong bị nó cản phải, may nhờ y là một tay võ nghệ tuyệt luân, ứng biến rất nhanh lẹ, vội lật tay trở lại vù một chưởng nhanh như sấm sét, con Kim xà bị làn chưởng phong mãnh liệt ấy quét phải bắn văng ra xa hai trượng ngoài, rơi đè lên mấy con xích luyện xà, tức thì Xà trận liền hỗn loạn ngay

Âu Dương Phong vừa định tung mình nhảy vọt theo bắt cho kỳ được con Kim xà vương ấy, thì bất ngờ sau lưng có tiếng gió lạ, rồi một làn quyền bay ập đến sau lưng.

Ngọn quyền phong ấy không phải là Hoàng Dược Sư đánh tới mà chính của Đoàn Hoàng Gia tấn công.

Nguyên vì ông thấy Âu Dương Phong định ra tay hại con Kim xà vương của mình nên Đoàn Hoàng Gia chẳng nói chẳng rằng, phi thân nhảy bổ đến vung ra một quyền đánh vào vai của Tây Độc.

Âu Dương Phong nghe tiếng gió liền với tay đánh trái ra sau nột chưởng để đón lại, nào ngờ quyền ấy Đoàn Hoàng Gia sử dụng Kim Cáng Quyền, kinh lực rất hùng mạnh. Chưởng lực của Âu Dương Phong vừa chạm phải liền “bùng” lên một tiếng, Âu Dương Phong bị đẩy bật lùi ra sau hai bước.

Âu Dương Phong cả giận mở miệng mắng toáng lên:

- Đoàn Trí Hưng, mi tự nhiên lại ra tay đánh lén người thật không còn thể diện gì cả!

Đoàn Hoàng Gia đáp:

- Kim xà ấy là của ta, mi không được có tà ý khác, cũng không được quyền làm hại nó, mi hiểu chưa

Âu Dương Phong cả giận gầm to lên:

- Của mi cái khi khô!

Miệng quát, song chưởng đã chấp lại thành một đẫy mạnh ra, tức thì có luồng gió rít lên âm âm như sấm động, một nguồn kinh lực của Cáp Ma Công thể mạnh như bạt núi dời non, cuộn cuộn bay ập đến người Đoàn Hoàng Gia

Vừa qua, Tây Độc đã một lần trong so tài với Đoàn Hoàng Gia lợi dụng lúc ông ta bất ý sử dụng Cáp Ma Công để hại lén ông, nhưng bị Trùng Dương dùng Nhất Dương Chi phá mất. Lần này Âu Dương Phong cũng giở theo mừng cũ, bất thần dùng Cáp Ma Công xuất kỳ bất ý tấn công vào ngực ông.

Nhưng lần này Đoàn Hoàng Gia đã tiểu tâm phòng bị, ông liền hít mạnh một hơi dài và trong luồng khí công như sấm sét kia, thân hình Đoàn Hoàng Gia chỉ khẽ loạng choạng hai bước, rồi chửi to lên:

- Lão độc vật, Cáp Ma Công của nhà ngươi khá cao diệu đấy!

Thì ra Đoàn Hoàng Gia vừa tồi đã sử dụng Tiên Thiên Thần Công để chống lại Cáp Ma Công của đối phương.

Tiên Thiên Công là một môn khí công vận dụng khí lực hỗn nguyên của tiên thiên trong cơ thể con người, trong châu thân nếu khí tiên thiên không đủ, con người sẽ sinh ra bệnh hoạn, trái lại tiên thiên đầy đủ, tức nhân thân thể được cường tráng, tinh thần trí óc được minh tuệ.

Tiên thiên của Đoàn Hoàng gia rất tốt, lúc nhỏ khi đi tắm nơi Thúy Hồ gặp nguy hiểm, hút được máu quý của con lương chúa Kim Tuyên khí tiên thiên càng tăng gia thêm một bậc, do đó luồng tiên thiên Hỗn nguyên chân khí của ông tự nhiên vượt đến lần mức có thể tùy tâm ý phát ra để chống đỡ kẻ địch trong lúc sắp bị nguy hiểm.

Cáp Ma Công của Âu Dương Phong bên ngoài xem ra thì dường như một tuyệt kỹ kỳ bí, nhưng thực tế cũng chỉ là một lối luyện khí tiên thiên mà thôi, bất quá xem trọng ở phương diện bên ngoài, nên với công phu tiên thiên của Đoàn Hoàng Gia đường lối tuy có khác nhưng phương thức vẫn như nhau

Mà công phu nội lực của Tây Độc và Nam Đế thì đều ngang ngửa bằng nhau

Cho nên Cáp Ma Công của Âu Dương Phong vừa đẩy ra, Đoàn Hoàng Gia liền vận khí tiên thiên bố trí thấp châu thân để chống lại, thêm vào lớp vảy cá mọc nơi ngực của ông có hiệu lực chống đỡ tất cả sức mạnh quyền cước của đối phương.

Do đó kinh khí Cáp Ma Công tấn công đến Đoàn Hoàng Gia không mấy may bị suy yếu.

Âu Dương Phong thấy kinh lực Cáp Ma Công không hạ được Đoàn Hoàng Gia mà Xà trận của y cũng sắp tan hoang, nên nén giận ngưng tay nói lớn:

- Được lắm! Chúng ta hãy thâu Xà trận trở về rồi một lát nữa sẽ đánh nhau một trận cho sướng tay!

Đoàn Hoàng Gia liền lên tiếng gọi Kim xà vương:

- Kim nhi trở về mau!

Đoạn ông quăng chiếc ống trúc xuống dưới đất, thổi lên hai tiếng sáo miệng, con Kim xà vương quả là một linh vật khôn ngoan khác thường.

Biết rõ được ý người lập tức rời ngay khỏi trận rấn ngúc ngắc bò ra rồi như mũi tên lìa ná phóng nhanh trở lại phía Đoàn Hoàng Gia đang đứng, bò quanh quần xung quanh chân ông mấy lượt mới ngoan ngoãn chui trở vào ống trúc.

Âu Dương Phong suốt nửa đời người chuyên nghề nuôi rắn nhưng chưa hề thấy qua loại rắn nào có thể nghe được tiếng người như con Kim xà kia, cứ lầm bầm khen thầm trong bụng không thôi

Hồng Thất Công liền kêu to:

- Này lão độc vật, người ta đã thâu Kim xà vương rồi, mi cũng phải thâu loại trùng thú ấy trở về đi chứ! lớn xác chẳng ra trò, càng nhiều càng vô dụng, còn để đó có lợi ích gì!

Âu Dương Phong tức muốn nổ cả da bụng ra nhưng khi nhìn sanh Hoàng Dục Sư thấy chàng ta đang dùng tay áo lau ống ngọc tiêu như có ý muốn thổi như có ý muốn thổi nữa, Tây Độc giật mình hoảng hốt vội chộp lấy chiếc đàn tranh năm nhón tay thoả thoắt lướt nhanh lên giây đàn phát ra những tiếng “tình tang, tang tình”, tấu thành khúc Cô Thành Lạc Nhựt, bày rấn liền xao động rầm rộ miệng cắn đuôi nhau kết thành hàng ngũ như cũ, ngoằn ngoèo bò trở xuống núi

Hồng Thất Công lại nói:

- Giống dơ dáy tanh hôi đi khỏi nơi đây, Hoa Sơn mới thấy sạch sẽ trở lại!

Âu Dương Phong bị chế diễu mãi trong lòng rất giận muốn gây sự ngay nhưng chột nghĩ lại nên cố dần xuống.

Trùng Dương nói:

- Bây giờ đã sắp tối, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ đấu tiếp!

Mọi người đều gật đầu đồng ý, mỗi người lại tìm một nơi vừa ý xếp bằng tĩnh tọa để điều nguyên dưỡng khí.

Sáng hôm sau mặt trời mới hé dạng ở phía đông Hồng Thất Công đã tru tréo la to:

- Ôi chu choa! Không xong rồi, lão ăn xin này chết chứ không thể chịu nổi rồi!

Trùng Dương hết sức ngạc nhiên vội hỏi:

- Thất huynh có chuyện gì thế?

Hồng Thất Công đáp:

- Chúng ta tranh tài nhau đã hai ngày trời chẳng có chút gì lót bụng, nếu cứ giao đấu thêm có phải là lão ăn mày này khi không mà chết đói nhăn răng chẳng?

Mọi người nghe Hồng Thất Công nói thế đều không nhịn được cười vì thật ra người đã thâu triệt được nội công thượng thặng, có thể luyện khí bồi dưỡng tinh thần, ba ngày không cần ăn uống là chuyện rất thường.

Hoàng Dục Sư nghe Hồng Thất Công than đói như bọng, bèn nói:

- Thất huynh đói bụng lắm sao Nhưng hoang sơn tuyết trắng thế này có gì mà ăn được, tôi có đem theo Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn, có thể dùng đỡ đói được, Thất huynh uống đỡ vài viên vậy!